Nr. 16. Warszawa, dnia 30 września 1923 r. Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA WARSZAWSKIEGO.

Cena numeru pojedyńczego 18500 mk. Adres Redakcji i Administracji: Warszawski Urząd Wojewódzki, Warszawa, ul. Bielańska 9. Telefon Administracji: 243-35.

BONI CIVIS EST LEGES NOSSE IISQUE OBTEMPERARE.

IV.

177.

Okólnik

do wszystkich P. P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów m. Włocławka, Płocka i Żyrardowa w sprawie opodatkowania handlu i przemysłu na rzecz ciał samorządowych.

W wykonaniu okólnika № 97 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 sierpnia 1923 r. № SZ. 5887/23 oraz w związku z wydanym przez Ministerstwo Skarbu okólnikiem do Izb Skarbowych z dnia 8 sierpnia r. b. L. 2808 Dep. Opłat w sprawie zaliczkowych wypłat związkom komunalnym na poczet dodatków do państwowego podatku przemysłowego, którego to okólnika odpis dołącza się, — oznajmiam, że projekt ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych został już uchwalony przez obie Izby Prawodawcze i niebawem ukaże się w „Dzienniku Ustaw".

Według art. 1 rzeczonej ustawy uchwały reprezentacyj samorządowych w sprawie pobierania dodatków komunalnych do podatków państwowych nie wymagają zatwierdzenia władz nadzorczych z wyjątkiem dodatków do patentów na wyrób i sprzedaż trunków.

W tym stanie rzeczy zalecam P. P. Przewodniczącym (Prezydentom) wyjednanie odpowiednich uchwał Sejmików względnie Rad miejskich w przedmiocie wprowadzenia opodatkowania przemysłu i handlu na rzecz ciał samorządowych po myśli wymienionego na wstępie okólnika Ministerstwa Skarbu. Ze swej strony P.P. Przewodniczący wydadzą odpowiednie zlecenia Magistratom miast niewydzielonych.

Równocześnie zarządzam, aby powiatowe związki komunalne z sum, otrzymanych z tytułu opodatkowania przemysłu i handlu, wypłaciły odpowiednio do art. 8 lit. b. p. 3. wskazanej na wstępie ustawy, połowę tym gminom wiejskim, na których obszarze znajdują się przedsiębiorstwa i zajęcia, które wykupiły świadectwa przemysłowe na rok 1923 r.

Wojewoda:

(—) *Sołtan.*

Warszawa dnia 18 września 1923 r.

L. SM. 1855/IV
1

178.

OKÓLNIK (Nr. 14)

do Panów Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Płocka, Włocławka i Żyrardowa w sprawie doręczania nakazów płatniczych.

Na podstawie Ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, która niebawem

ogłoszoną zostanie w Dz. Ustaw, gminy miejskie i wiejskie mają zapewniony udział w następujących podatkach państwowych:

a) w podatku dochodowym od 30—50%,

b) w podatku przemysłowym 0,5% od obrotu,

c) w podatku gruntowym 100% dodatku do państw. podatku gruntowego,

są więc w znacznej mierze zainteresowane w wymiarze i poborze tych podatków.

Według odnośnych przepisów prawnych, jako to art. 113 ustawy o państw. podatku dochodowym z dnia 16.VII.20 r. i art. 289 Ustawy o państw. podatku gruntowym doręczenie — nakazów i wszelkich awizacji uskutecznia się albo przez organy władzy skarbowej, albo przez magistraty i urzędy gminne, lub przez policję.

Doręczenie rzeczonych nakazów za pośrednictwem policji nie jest wskazanem, gdyż mogłoby utrudniać jej wykonanie najważniejszych zadań, jakie na nią włożono w zakresie bazpieczeństwa publicznego. Co się tyczy władz skarbowych, to doręczanie nakazów przez te organa zmusiłoby do stworzenia całego aparatu równoległego do istniejących już w gminach miejskich i wiejskich organów wymiarowych i poborowych, co byłoby sprzeczne z zasadą jak najdalej idących oszczędności.

Z uwagi na powyższe i na skutek rozporządzenia Min. Spr. Wewnętrznych z dnia 7.IX.1923 r. NR. SM. 5023 (okólnik Nr. 106) polecam Panom Przewodniczącym (Panom Prezydentom) bezwłocznie wydać we właściwej drodze zarządzenia, aby magistraty i urzędy gminne bezwarunkowo współdziałały przy doręczaniu nakazów płatniczych i awizacji kontrybuentom wskazanych powyżej podatków państw., podkreślając przytem własny interes ciał samorządowych w sprawnem działaniu aparatu egzekucyjnego i zalecając współdziałanie przy doręczaniu nakazów i awizacji również innych podatków państwowych.

Wojewoda:

(—) *Sołtan.*

Warszawa, dnia 20 września 1923 r.

L. SM. 1903/III
1

179.

Okólnik (15)

do P.P. Przewodniczących Wydziałów Pow. i Prezydentów miast: Włocławka, Płocka i Żyrardowa w sprawie wymiaru i poboru dodatków komunalnych do państw. podatku gruntowego i podymnego.

W wykonaniu okólnika M. S. W. Nr. 98 z dn. 28 sierpnia b. r. Nr. S. Z. 5953/23 i w związku z wydanym przez Ministerstwo Skarbu, a dołączonym w odpisie okólnikiem do Izb Skarbowych z dnia 8 sierp. r. b. L. 2803 (Dep. Opłat) Wydz. IV w sprawie wymiaru i poboru dodatków komunalnych do państwowych podatków gruntowego i podymnego na podstawie nowej ustawy z dnia 15-go czerwca r. b. (Dz. Ust. Nr. 65/23. poz. 505), oznajmiam, że powołana w tymże okólniku Ustawa o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, która określa udział poszczególnych związków komunalnych w obciążeniu gruntów i budynków podatkami komunalnemi, względnie dodatkami komunalnemi do podatków państwowych,—uchwalona została przez obie Izby Prawodawcze i niebawem ukaże się w „Dzienniku Ustaw".

Calem wymiaru i poboru wspomnianych wyżej dodatków komunalnych do podatków państwowych gruntowego i podymnego w myśl wymienionego na wstępie okólnika Ministerstwa Skarbu, zalecam zainteresowanym związkom komunalnym powzięcie przez ich reprezentacje uchwał o poborze tych dodatków w granicach określonych art. 14 ustawy z dn. 15 czerwca 1923 (Dz. Ust. Nr. 65/23, poz. 505) z uzwględnieniem podziału tych dodatków wskazanego w przyległym okólniku. Ze swej strony zalecą P. P. Przewodniczący powzięcie odnośnych uchwał reprezentacjom gmin miejskich i wiejskich.

Uchwały te, jak i sporządzane według wzoru, dołączonego do okólnika Minister. Skarbu z dnia 8 sierpnia r. b. L. 2803 Dep. Opłat, wykazy sum, pobranych na podstawie dotychczasowych ustaw, względnie statutów na rok 1923 tytułem bądź dodatków do podatków państwowych: gruntowego i podymnego, bądź samoistnych podatków i składek obciążających grunty i budynki, winny być przesłane właściwym urzędom skarbowym, a to we własnym interesie odnośnych zarządów komunalnych w czasie możliwie najkrótszym.

Zarazem polecam P.P. Przewodniczącym wydać stosowne zarządzenie, aby gminy miejskie z kwot otrzymanych z tytułu dodatków do podatków państwowych gruntowego i podymnego, odstąpiły gromadom wiejskim odpowiednio do art. 3 lit. B. pkt. 2 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, 5% na pokrycie wydatków tychże gromad.

Wojewoda:

(—) *Sołtan.*

Warszawa, dnia 19 września 1923 r.

L. S. M. 1854/IV
1

MINISTERSTWO SKARBU
L. 2803/Dep. Opłat
Wydz. IV.

OKÓLNIK

do wszystkich Izb Skarbowych na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

Okólnikiem z dnia 20 czerwca 1923 r. L.Dep. Podatków 532/IV, Ministerstwo Skarbu wydało szczegółowe zarządzenia w sprawie wymiaru i poboru państwowych podatków gruntowego i podymnego na r. 1923 na podstawie nowej ustawy z dnia 15 czerwca 1923. (Dz. U. R. P. N. 65, poz. 505).

Wydanie jednoczesne podobnych zarządzeń co do wymiaru i poboru dodatków komunalnych do

wspomnianych podatków na podstawie art. 14 cytowanej ustawy nie mogło nastąpić, albowiem związki komunalne:

a) dotychczas nie powzięły uchwał, co do wysokości stopy procentowej tych dodatków w granicach, określonych art. 14 wspomnianej ustawy;

b) przeważnie pobrały już na r. 1923 znaczne sumy które winny być zaliczone na dodatki do podatków państwowych od gruntów i budynków, a które niejednokrotnie przewyższają należność związków komunalnych z tytułu dodatków określonych w art. 14 powołanej ustawy, conajmniej za pierwsze półrocze 1923 r.

Z drugiej strony Ministerstwo Skarbu wyczekiwało także rezultatu obrad w Sejmie nad rządowym przedłożeniem ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, która określa udział poszczególnych związków komunalnych w obciążeniu gruntów i budynków podatkami komunalnemi względnie dodatkami komunalnemi do państwowych podatków.

Ustawa ta dnia 2 b. m. została przez Sejm uchwaloną i zawiera odnośnie do podatków komunalnych od gruntów i budynków w b. dzielnicy rosyjskiej następujące postanowienia:

I. Z dozwolonego ustawą z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. N. 65, poz. 505) najbliższego łącznego obciążenia gruntów i budynków, położonych poza obszarem gmin miejskich, podatkami komunalnemi korzystać mogą:

a) gminy wiejskie do wysokości 40%

b) powiatowe związki komunalne do wysokości 50%.

Gminy wiejskie są obowiązane z wpływów z powyższego podatku odstąpić 5% gromadom wiejskim na pokrycie wydatków tychże gromad. Gminy wiejskie mogą przekroczyć normę 40%-ową tylko za zgodą Wydziału Powiatowego.

II. Z dozwolonego ustawą z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) najwyższego łącznego obciążenia gruntów na obszarze gmin miejskich podatkami komunalnemi gminy miejskie nie wydzielone mogą korzystać do wysokości 70%, a powiatowe związki komunalne do wysokości 20%, gminy miejskie wydzielone do wysokości 90%.

III. Samorządowi Wojewódzkiemu zastrzega się prawo korzystania z najwyższego dozwolonego obciążenia gruntów i budynków do wysokości 10%, które aż do wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego przypadają powiatowym związkom komunalnym.

IV. Od gruntów i budynków, położonych poza obszarem gmin miejskich mogą być pobierane podatki komunalne tylko w postaci dodatków do podatków państwowych od gruntów i budynków. Podatek komunalny od gruntów położonych na obszarze gmin miejskich, może być pobierany w postaci dodatku do państwowego podatku gruntowego, albo w postaci samoistego podatku.

V. Uchwały w sprawie pobierania dodatków komunalnych do podatków państwowych nie wymagają zatwierdzenia przez władze nadzorcze.

Ministerstwo Skarbu przewidując zatwierdzenie wspomnianej ustawy przez Senat Rzeczypospolitej zwraca się jednocześnie do Minister. Spraw Wewnętrznych z prośbą o spowodowanie w drodze właściwej, aby związki komunalne bezzwłocznie:

a) powzięły uchwały co do wysokości dodatków państwowych w granicach maximum 100%-wego, wspólnego dla samorządu wszelkich kategorji, uwzględniając wyżej wskazane normy, co do podziału tego maximum i wspomniane uchwały przesłały właściwym urzędom skarbowym;

b) zestawiły i właściwym urzędom skarbowym przesłały według przyległego schematu wykazy sum, pobranych na podstawie dotychczasowych ustaw względnie statutów na rok 1923 z tytułu bądź dodatków do podatków państwowych gruntowego i podymnego bądź samoistnych podatków i składek na cele ogólne i specjalne samorządu, o ile te podatki i składki rozłożone są na grunty i budynki. Sumy te według art. 75 uchwalonej przez Sejm ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych podlegają zaliczeniu na poczet określonych w art. 14 ustawy z dnia 15-go czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 505), dodatków do państwowych podatków od gruntów i budynków na rok 1923.

Urzędy Skarbowe winny na podstawie przedłożonych sobie uchwał i wykazów natychmiast po ich otrzymaniu obliczyć należność poszczególnych związków komunalnych od płatników podatku gruntowego i podymnego z tytułu komunalnych dodatków na 1923 r. według następujących wskazówek:

Za podstawę dodatków na rzecz związków komunalnych na rok 1923 należy przyjąć całą według ksiąg bierczych na mocy powołanego na wstępie reskryptu z dnia 20-go czerwca 1923 roku L.D.P.532-IV ustaloną należność państwowego podatku gruntowego (tak dworskiego, jak i włościańskiego po wsiach, kolonjach i osadach, jak i na obszarze miast i miasteczek) oraz państwowego podatku podymnego a zatem:

a) pełne kwoty państwowego podatku gruntowego t.j. podatek według księgi bierczej na rok 1922 bez 900% dodatku pomnożony przez 1000 (wzgl. cały podatek pomnożony przez 100) (vide przykład w powołanym reskrypcie);

b) podwyższone kwoty podatku budynkowego (podymnego) wyszczególnione w art. 3 lit. A, B, C, cyt. ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r.

Od odkreślonych pod a) i b) kwot podatku gruntowego i budynkowego należy przypisać dodatki samorządowe według stopy procentowej uchwalonej przez poszczególne związki komunalne według norm powyżej wskazanych.

Nadmienia się, że podwyższenie normy 100% do 150% w stosunku do tej części państwowego podatku gruntowego, która nie obejmuje oddzielnego dodatku (art. 2 cyt. ustawy z 15-go czerwca 1923 r.), może nastąpić w wyjątkowych zasługujących na uwzględnienie wypadkach, w razie zatwierdzenia odnośnej uchwały przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Na poczet tak obliczonych podatków komu-

nalnych należy zaliczyć sumy, jakie według przedłożonych wykazów z wyżej wskazanych tytułów podane zostały na rok 1923 przez poszczególne związki komunalne.

O ile po tym zaliczeniu pozostaną jeszcze niepokryte zaległości z tytułu dodatku za 1 półrocze 1923 r. należy je ściągnąć łącznie z dodatkami za drugie półrocze 1923 r., a zatem łącznie z drugą ratą podatku państwowego gruntowego i podymnego zapadającą 1 listopada b. r. (z dodatków do podatków za II półrocze 1923 r.), należy potrącić także pobrane przez związki komunalne sumy, które w dodatkach do podatków za I półrocze 1923 r. nie znalazły pokrycia.

Sumy, które według powyższych wskazówek mają być wypłacone związkom komunalnym, należy im bezzwłocznie po pobraniu wypłacić. Wypłaty te mają być jednak uskutecznione tylko zaliczkowo na poczet wpływów podatkowych, jakie przypadną wspomnianym związkom komunalnym na podstawie nowej ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, a gdyby ustawa ta w roku bieżącym nie urosła w moc prawa, na poczet wpływów podatkowych na podstawie dotychczasowych ustaw.

Z sum, które według powyższych wskazówek przypadną do zapłaty na rzecz poszczególnych związków komunalnych, należy ściągnąć zaliczki dotychczas im wypłacone ze Skarbu Państwa na poczet komunalnych wpływów podatków i o ściągniętej zaliczce zawiadomić Departament Budżetowy Ministerstwa Skarbu.

za Ministra Skarbu

(—) *Markowski*

Podsekretarz Stanu.

180.

Okólnik

do wszystkich P.P. Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie potrącenia podatku dochodowego od dn. 30/IX. 1923 roku.

Poczynając od dn. 30/IX. r. b. obowiązywać będzie nowy sposób potrącania podatku dochodowego od uposażeń służbowych podany w rozporządzeniu M-stwa Skarbu z dn. 21 IX. r. b. Treść tego rozporządzenia, podanego do wiadomości Urzędów Centralnych przy L. D. P. 8872/II z dnia 23.IX. r. b. jest następująca:

§ 1.

Przy potrącaniu podatku dochodowego od uposażeń służbowych należy stosować tę stopę procentową, jaka przypadała od kwoty, otrzymanej tytułem uposażenia w dniu 1/VII.1923 r.—o ile chodzi o płace, otrzymywaną z góry, względnie 30.VI.1923 r. — o ile chodzi o wynagrodzenie płatne z dołu.

Tyczy to się również dodatków drożyźnianych, wypłacanych doraźnie w ciągu miesiąca.

§ 2.

Jeżeli wynagrodzenie pracownika od 1/VII. r. b. uległo zmianie wskutek posunięcia do wyższego stopnia uposażeń, otrzymania dodatku za wysługę lat, powiększenia stanu rodzinnego i. t. p. przyczyn, stanowiących o istotnym podwyższeniu dochodu, wówczas należy stosować tę stopę procentową, jakaby odpowiadała wynagrodzeniu, pobranemu na tych samych zasadach i w tych samych warunkach w dniu 1/VII, względnie 30/VI. 1923 r.

§ 3.

Sposób ustalenia stopy procentowej, określony w § 1 i 2 niniejszego rozporządzenia ma również zastosowanie przy wypłacie jednorazowych wynagrodzeń (renumeracji, zapomóg i t. d.).

§ 4.

Pobranie różnicy między sumą należności podatkowej, ustalonej na zasadzie §§ 1—3 niniejszego rozporządzenia a podatkiem dochodowym, przypadającym do potrącenia w myśl postanowień (poprzednich) działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 14/VII.1923 r. (Dz. Ust. № 77. poz. 607), względnie ustawą z dn. 15/VI.1923 r. (Dz. Ust. № 67, poz. 521) — odracza się.

§ 5.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 30 IX.1923 r.

Praktyczne zastosowanie zasad powyższego rozporządzenia wyjaśniają następujące przykłady.

I. Pracownikowi, którego perjodyczne wynagrodzenie miesięczne, wypłacone dn. 1/VII 1923 r. wynosiło mk. 2.000.000 wypłaca się wg. tej samej kategorji płac dnia 1/X 1923 r. miesięczne wynagrodzenie perjodyczne w sumie mk. 10.000.000.

Ustalenie stopy procentowej i obliczanie podatku.

Perjodyczne wynagrodzenie wg. wymiaru z dn. 1.VII. r.b. w wysokości 2.000.000, obliczone w stosunku rocznym wynosi 24.000.000, przypadająca stopa procentowa wg. skali obowiązującej w III-im kwartale 1923 r. (Dz. Ust. № 63 poz. 482) wynosi . . . . 1,4% wobec tego potrąca się przy w płacie wspomnianych 10.000.000 podatek w wysokości 1,4% tej sumy, tj. mk. 140.000.

II. Temuż pracownikowi wypłaca się dnia 25.X. r. b. dodatek drożyźniany w wysokości mk. 4.000.000.

Obliczenie podatku.

Stopa procentowa od wynagrodzenia perjodycznego, wypłaconego w dniu 1.VII r. b. wynosiła . . . . 1,4%, zatem podatek od wspomnianego dodatku drożyźnianego w wysokości mk. 4.000.000 wynosić będzie 1,4% tej sumy, tj. . . . . mk. 56.000.

III. Pracownikowi który zajmuje stopień służbowy, wyższy od zajmowanego w dniu 1.VII. r. b. wypłaca się w dniu 1.X. r. b. wynagrodzenie miesięczne w wysokości . . . . 12.000.000.

Ustalenie stopy procentowej i obliczenie podatku.

W stopniu służbowym, wg. którego wypłaca się wynagrodzenie miesięczne w wysokości mk. 12.000.000, wynagrodzenie miesięczne wypłacone w dniu 1.VII r.b. wynosiło 4.000.000, które obliczone w stosunku rocznym dało kwotę . . 48.000.000.

Stopa procentowa od rocznego dochodu 48.000.000— wynosi wg. skali obowiązującej w III-im kwartale 1923 r. . . . . . 3%, przeto przy wypłacaniu wspomnianych 12.000.000 — należy potrącić tytułem podatku 3% tej kwoty, t. j. 360.000.

IV. Pracownikowi, o którym mowa w przykładzie 1-ym wypłaca się w dniu 15 listopada 1923 r. jednorazowe wynagrodzenie remunerację, zapomogę i t. p.) w wysokości . . . . mk. 10.000.000.

Obliczenie podatku.

Stopa procentowa, odpowiadająca wynagrodzeniu tego pracownika w dniu 1 lipca 1923 r. wynosiła 1,4% — wobec tego potrąca się przy wypłacie wspomnianych 10.000.000 — podatek w wysokości 1,4% tej sumy t. j. 140.000.

Powyższe podaje się do wiadomości i stosowania na zasadzie reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych L. O. Br. 6670.

Warszawa, dnia 27 września 1923 r.

L. B. G. 3026/X / 26

Wojewoda:
w z. *Manteuffel.*

181.

Okólnik

do wszystkich P.P. Starostów Województwa Warszawskiego w sprawie Instrukcji M. S. Wojsk. dla władz poborowych dotyczącej udzielania zgody na wyjazd zagranicę.

W załączeniu przesyła się instrukcję M. S. Wojsk. dla władz poborowych w sprawie udzielania zgody na wyjazd zagranicę № AW. 1836/23 z dn. 31.VIII. b. r. do wiadomości.

Za Wojewodę:
(—) *Godlewski.*

Warszawa, dnia 17 września 1923 r.

L. Ad. 6271/I / 1

1 załącznik
(instrukcja).

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH
Departament X.
Liczba 17441/Pob.
—o—

Instrukcja

dla władz poborowych w sprawie wyjazdu zagranicę mężczyzn w wieku od 18 do 50 lat (oficerów do lat 60).

Na podstawie „Tymczasowej ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. Pr. Kr. Polsk. Nr. 13, poz. 28 ex 1918 r. i Nr. 8, poz. 119 ex 1919) podaję niżej przepisy, regulujące sprawę wyjazdów zagranicę obywateli polskich, obowiązanych do służby czynnej, w myśl odnośnych artykułów cytowanej ustawy.

Wyjazdy obywateli polskich poza granicę kraju uzależnione są od dopełnienia obowiązku ciążącego na nich w myśl art. 1, 5, 8, 9, 12, 13, 14 i 108 „Tymczasowej Ustawy o powszechnem obowiązku służby wojskowej" i nie mogą stać w żadnym razie w sprzeczności z zagadnieniami obrony Państwa.

Organami powołanymi do czuwania nad wykonaniem przez obywateli tego obowiązku w myśl art. 27, 73, 77, 78 i 104—107 T. U. są odnośne Powiatowe Komendy Uzupełnień, które mężczyznom ubiegającym się o paszporty zagraniczne wydawać będą dokumenty ustalone niniejszą instrukcją.

Jako dokument, stwierdzający zgodę władz wojskowych na wydanie paszportu zagranicznego, ustalam „zezwolenie" (patrz zał. 1), które będzie wydawane petentom przez właściwe P. K. U.

W zezwoleniu należy zaznaczyć, że ważnem jest jeżeli właściciel przedstawi je władzom wydającym paszport przed upływem 2-ch miesięcy od daty wystawienia przez P. K. U.

Podania petentów o wydanie zezwolenia na otrzymanie paszportu zagranicznego winny być rozpatrywane z punktu widzenia interesów wojskowych (zabezpieczenie państwu dostatecznych rezerw oraz spełnienie przez obywateli obowiązków, wynikających z Tymczas. Ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej: służba w wojsku stałem—ćwiczenia rezerwistów—zebrania kontrolne) a za podstawę do wydania decyzji mają służyć posiadane przez P. K. U. dane ewidencyjne, dowód osobisty, względnie metryka urodzenia lub dokument wojskowy petenta i w wypadkach powoływania się petentów na okoliczności wyjątkowe, zniewalające do wyjazdu zagranicę, również i odnośne wiarogodne dowody, stwierdzające prawdziwość przytoczonych w podaniu danych.

Nie należy żądać od petentów, ubiegających się o „zezwolenia" władz wojskowych, uprzedniego załatwienia formalności u władz cywilnych, ponieważ „zezwolenie" jest dokumentem, na którym są oparte dalsze czynności (poza władzami wojskowymi), związane z uzyskaniem paszportu zagranicznego.

O ile właściciel paszportu zagranicznego chciałby termin jego ważności przedłużyć musi ponownie prosić P. K. U. o wydanie zezwolenia, o ile niniejsza instrukcja nie stanowi inaczej.

1. Ze względu na obowiązek służby czynnej w szeregach: w rezerwie, obronie krajowej i pospolitem ruszeniu mężczyzn (w wieku od ukończonego 17 roku życia do 50 roku życia włącznie), pragnących wyjechać zagranicę, należy dzielić na dwie grupy:

I grupa:
- a) od ukończonego 17 roku życia do 21 roku życia włącznie (objęci art. 14a, 5 i 6 Tymcz. Ust.),
- b) Korzystający z odroczeń i zaliczeni do zapasu (objęci art. 61, 62, 64 i 56 p. 3 T. Ust. oraz art. 8 i 70 T. U),
- c) Rezerwiści kategorji „A" do lat 28 (włącznie.

II grupa:
- d) wszyscy mężczyźni w wieku ponad lat 28 do lat 50.
- e) oficerowie rezerwy do lat 60,
- f) zaliczeni do kat. C-1, C-2 przepisów San. 5 z pośród mężczyzn w wieku od lat 17 do lat 28 włącznie (patrz I grupa pkt. a),
- g) całkiem od służby wojsk. zwolnieni (kat, „D" San. 5 i art. 68 T. U. (patrz grupa I pkt. a.).

Wyszczególnieni w grupie pierwszej zasadniczo nie mogą wyjechać zagranicę. Jednakże w wypadkach nagłej i koniecznej potrzeby winni, w celu otrzymania paszportu zagranicznego uzyskać zgodę (zezwolenie) władz poborowych, która będzie udzielana jedynie w drodze wyjątku, jak np. w wypadku choroby, lub śmierci w najbliższej rodzinie, konieczności wyjazdu dla kuracji, w ważnych sprawach majątkowych, przemysłowych, handlowych i t. p.

W tym celu zainteresowani winni wnieść należycie umotywowane i poparte odpowiedniemi wiarogodnemi dowodami podania do właściwych P. K. U.

Do rozstrzygania podań tej kategorji osób upoważniam, w stosunku do objętych lat, a) i b) grupy I-ej odnośnych Dowódców O. K., zaś w stosunku do objętych lit. c) odnośnych Komendantów P. K. U.

W uwzględnieniu wyjątkowych okoliczności, zniewalających petentów, znajdujących się w miejscowościach oddalonych od przynależnej P. K. U. do natychmiastowego i koniecznego wyjazdu zagranicę, mogą być udzielanę zezwolenia przez najbliższą P. K. U., która jednak winna powiadomić o wydanem zezwoleniu właściwą P. K. U.

W wypadkach nie cierpiących zwłoki lub z mego rozkazu zezwolenia będą wydawane również przez Wydz. Pob. Dep. X M. S. Wojsk., o czem P. K. U. będą powiadomione.

Sprawę uznania okoliczności, powodujących wyjazd, za zasługujące na uwzględnienie, pozostawiam kompetencji władz rozstrzygających (D-ców O. K. i K-tów P. K. U.).

W szczególności, co do osób mających ulgi z art. 61 i 64 Tymcz. Ust. należy przestrzegać szczególną ogłędność i przed wydaniem zezwolenia należy dokładnie sprawdzić, żądając od ubiegającego się o zezwolenie dowodu, czy okoliczności, dla których ulga była mu udzieloną, nie uległy zmianie (t.j. u odroczonych w myśl art. 61 czy rzeczywiście jest nadal jedynym żywicielem, o ile jest, to i w jaki sposób, będąc żywicielem, może opuścić tych, których żywi i czy cel podróży i czas jej trwania może być pogodzony z mianem żywiciela i z jakich środków rodzina będzie się utrzymywać podczas dłuższej nieobecności żywiciela i t. p. U odroczonych w myśl art. 64, żądać poświadczenia zakładu naukowego, że petent nadal uczęszcza i istotnie korzysta z wykładów; zasięgnąć opinji zakładu, czy wyjazd petenta nie spowoduje przerwy w nauce, ujemnie wpływającej na rezultat roku szkolnego, niwecząc tym intencję udzielenia ulgi i t. p.).

W wypadkach, gdyby się okazało, że dany osobnik wyjeżdża na dłuższy czas i jego wyjazd bynajmniej nie wpływa ujemnie na warunki materjalne rodziny przezeń żywionej, czyli, że on nie jest jedynym żywicielem, lub też okaże się, że majątkowy stan rodziny o tyle się poprawił, iż daje możność na wyjazd zagranicę, lub że petent skutkiem swego wyjazdu zagranicę, zupełnie przerywa naukę w szkole, należy, po stwierdzeniu tych faktów, pozbawić go odroczenia i wcielić do wojska, przestrzegając zasad podanych w rozkaz. M. S. Wojsk. L. 14801/Pob. z 24.5.23 r. O każdym wypadku tego rodzaju winno D. O. K. wzgl. P. K. U. powiadomić M. S. Wojsk., podając szczegóły danej sprawy (zasada art. 67 Tymcz. Ust.).

Osobom, pragnącym wyjechać zagranicę, celem kontynuowania nauk w zagranicznych zakładach naukowych (wyższych i średnich) mogą być udzielane zezwolenia jedynie na podstawie należycie umotywowanych podań, popartych właściwemi dowodami. Przy wydawaniu zezwoleń, za motywy godne uwzględnienia należy uważać; stały pobyt rodziców zagranicą, brak odpowiedniej szkoły w kraju, daleko już posunięte studja w szkole zagranicznej, posiadanie stypendjum od rządu lub instytucji naukowej na studja zagraniczne i t. p. Zwracam uwagę, że kompetentną władzą, opinjującą o konieczności wyjazdu na studja ze względu na brak odpowiednich uczelni w kraju, jest wyłącznie Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wobec czego podania w tych sprawach polecam każdorazowo kierować do rzeczonego Ministerstwa drogą służbową przez M. S. Wojsk.

Osobom poświęcającym się studjom teologji (odroczeni z art. 64 p. 3 T. U.), polecam nie czynić żadnych trudności, w sprawach wyjazdu zagranicę, o ile przedstawią zaświadczenia swojej władzy szkolnej, stwierdzające, że wyjazd zagranicę danego słuchacza teologji nie pociąga za sobą wykluczenia, względnie porzucenia studjów w danej uczelni.

Osoby wyszczególnione w gr. II-ej (pkt. d, e, f i g) otrzymują paszporty zagraniczne bez specjalnych zezwoleń władz wyjskowych, o ile nie zachodzą okoliczności, przewidziane w p. 9 i 10 niniejszej instrukcji, przyczem dowodami, zastępujacemi zezwolenia władz wojskowych, będą posiadane przez nich dokumenty wojskowe, stwierdzające stosunek petenta do obowiązku służby wojskowej.

Dla celów ewidencyjnych władze administracyjne przesyłają do odnośnych P. K. U. miesięczne wykazy wydanych mężczyznom grupy II-ej paszportów zagranicznych, które winny zawierać:

1. Nazwisko i imię,
2. Rok urodzenia,
3. Datę wydania paszportu,
4. Dokąd wyjechał (możliwie najdokładniejszy adres).

2. Obywatelom polskim legalnie przebywającym stale zagranicą, paszporty zagraniczne wydają odnośne Konsulaty Rzeczypospolitej Polskiej bez porozumienia się z władzami w Kraju. Obywatelom polskim, przebywającym czasowo zagranicą. Konsulaty mogą wizować wzgl. prolongować paszporty zagraniczne, wydane obywatelom polskim przez urzędy paszportowe w Kraju, na wyjazd do krajów w nich niewymienionych, bez uprzedniego zapytania urzędu, który paszport wystawił z obowiązkiem jednak powiadomienia wspomnianego urzędu o dokonanem wznowieniu, względnie, do jakiego kraju paszport został zawizowany.

Paszporty wydawane w kraju mogą być wznawiane przez Konsulaty jednorazowo na okres 6-cio miesięczny.

3. Obywatele polscy zamieszkali w w. m. Gdańsku.

Na terytorjum w. m. Gdanska przebywają dwie kategorje obywateli polskich. Jedna — to stali mieszkańcy w. m. Gdańska, druga — to obywatele polscy, przyjeżdżający do w. m. Gdańska, i przebywający tam czasowo.

Pierwsza kategorja ze względów politycznych dotychczas nie ma uregulowanego stosunku do służby wojskowej i nie jest nigdzie ujęta w ewidencję.

Druga kategorja zaś, przybywająca do w. m. Gdańska z kraju, jest ujęta w ewidencje poszczególnych P. K. U. i' posiadać winna przepisowe dokumenty wojskowe.

Mężczyźni kategorji I-ej do czasu uregulowania ich stosunku do służby wojskowej przez Sztab Generalny winni ubiegać się o paszporty zagraniczne wyłącznie w Kom. Gen. R. P. na w. m. Gdańsk dokąd mają składać pisemne podania wraz z odnośnemi dowodami.

Mężczyźni 2-ej kategorji, t. j. przebywający czasowo o ile pragną z terytorjum w. m. Gdańska wyjechać dalej zagranicę winni się o zezwolenia zwracać: I grupa zasadniczo do tej P. K. U., która posiada ich w swojej ewidencji: II grupa do właściwej władzy administracyjnej.

W wypadkach, kiedy obywatel polski czasowo przebywający na obszarze w. m. Gdańska, widzi się zmuszonym wyjechać nagle i bezzwłocznie zagranicę i ze względu na stratę czasu, nie może załatwić formalności związanych z otrzymaniem zezwolenia w przynależnej P. K. U. może uzyskać odnośne zezwolenia na otrzymanie paszportu zagranicznego w P. K. U. Starograd.

Za takie nagłe i wyjątkowe wypadki należy uważać jedynie sprawy przemysłowe, finansowe i handlowe, na które strata czasu w dzisiejszych warunkach oddziaływa ujemnie, oraz wypadki choroby lub śmierci w rodzinie petenta.

Komendant P. K. U. Starograd każdą taką sprawę winien rozstrzygać osobiście i niezwłocznie, kierując się przepisami niniejszej instrukcji i biorąc za główną podstawę dokumenty, stwierdzające zaistnienie okoliczności nagłych i niecierpiących zwłoki lub mogących w razie straty czasu doprowadzić petenta do ruiny majątkowej.

O wydanych w tych wypadkach zezwoleniach P. K. U. Starograd niezwłocznie powiadamia właściwą P. K. U.

Wyjazdy na roboty sezonowe.

Podania o zezwolenia na wyjazd zagranicę w celu zarobkowania (roboty sezonowe) winny być rozpatrywane w myśl zasad podanych w niniejszej instrukcji. O ile w przyszłości warunki polityczno-ekonomiczne kraju stworzą taki stan rzeczy, że zajdzie konieczność wprowadzenia na pewien czas specjalnych ulg w wyjazdach na roboty sezonowe zagranicę, nastąpi (każdorazowo) o powyższem dodatkowe zawiadomienie.

5. **Wyjazdy emigracyjne.**

Do czasu uchwalenia przez Sejm ustawy emigracyjnej, granice Państwa w celu emigracji będą mogli opuścić jedynie mężczyźni wyszczególnieni w grupie II.

6. **Przepustki graniczne.**

Jeżeli chodzi o wydanie zezwolenia na otrzymanie przepustki granicznej (zał. 2), to nie należy stawiać zbytnich trudności, a licząc się z koniecznością ruchu robotniczego w pasie pogranicznym i ekonomicznymi warunkami poszczególnych obszarów pogranicznych, można je wydawać bez zastosowania specjalnych ograniczeń. Bezwarunkowo zezwoleń tych nie można jednak wydawać osobom, które już zostały wezwane do stawienia się do wojska, lub mają być w najbliższym czasie wezwane, (np. na ćwiczenia rezerwistów. zebrania kontrolne, lub podlegające w następnym roku powołaniu do sł. czynnej w wojsku stałem) lub też w wypadkach, gdy są poszlaki, że ubiegający się o przepustkę graniczną będzie chciał po wyjeździe z Kraju uchylić się od służby wojskowej.

Na wydanym dla otrzymania przepustki granicznej zezwoleniu oznacza P. K. U. termin ważności od 1 do 3 miesięcy (zależnie od warunków).

O ile właściciciel przepustki chce poświadczyć ją na ponowne przekroczenie (przejazd) granicy lub otrzymać nową przepustkę, to, o ile termin ważności wydanego przez P. K. U. zezwolenia jeszcze nie upłynął, zezwolenie to jest wystarczające. Po upływie tego terminu winien ubiegający się o przepustkę graniczną wystarać się o nowe zezwolenia.

7. **Ewidencja wydawanych zezwoleń.**

Na podstawie wydanych zezwoleń oraz otrzymywanych od władz administracyjnych zawiadomień, P. K. U. będą prowadziły ścisłą ewidencję wyjeżdżających zagranicę w specjalnej książce (zeszycie) według następujących rubryk.

1. liczba porządkowa, 2. L. dz. pod., 3. imię i nazwisko, 4. rok urodzenia, 5. miejsce zamieszkania, 6. data wydania zezwolenia, wzgl. paszportu zagranicznego, 7. dokąd (możliwie najdokładniejszy adres petenta zagranicą), 8. pokwitowanie wzgl. uwaga.

8. Tryb składania zażaleń na decyzję Komendantów P. K. U., względnie D-ców O. K) jest uregulowany art. 114 — 117 „Tymcz. Ust. o pow. obow. sł. wojsk.".

9. W razie zarządzenia ćwiczeń lub zebrań kontrolnych rezerwiści w drugim wypadku również obrona krajowa (wymienieni pod lit. d i e) w grupie II-ej obowiązani są w celu wyjazdu zagranicę uzyskać zgodę władz wojskowych (P. K. U.).

Powyższe ograniczenia rozciąga się automatycznie na każdy następny rocznik, powoływany na ćwiczenia lub zebrania kontrolne i ustaje w odniesieniu do rezerwistów (obrony krajowej), którzy obowiązkowi ćwiczeń i stawiennictwa do zebrań kontrolnych uczynili zadość.

10. W razie mobilizacji lub przewidywanej mobilizacji wszyscy mężczyźni w wieku od roku 18 do 50-ciu lat włącznie (oficerowie rezerwy do lat 60), o ile nie zostali zupełnie od służby wojskowej zwolnieni (kategorja „D" przepisów San. 5) muszą, w celu wyjazdu zagranice, uzyskać zgodę (zezwolenie) władz wojskowych.

11. Zaznaczam, że zezwolenia, o których mowa w p. 9 i 10 niniejszej instrukcji, mogą być udzielane tylko na krótkotrwałe, z określonym terminem, wyjazdy, o ile przytem są dostateczne gwarancje, że wyjeżdżający wrócą na czas lub ewent. wezwanie władz wojskowych.

Rozkaz niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 września r. b. i anuluje wszelkie dotychczas wydane rozkazy i instrukcje w sprawach wyjazdu zagranicę.

Minister Spraw Wojskowych

(—) *Szeptycki.*

Generał Broni

182.

Okólnik

do Panów Starostów Województwa Wazszawskiego w sprawie stosowania kar za wykroczenia, przewidziane w art. 55-a ustawy inwalidzkiej.

Poniższe przesyłam do wiadomości i zastosowania.

Za Wojewodę:

(—) *Neumann.*

Warszawa, dnia 21 września 1923 r.

L. Ad. 6260/IV
1

MINISTERSTWO
PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ
—
Nr. 3825/XII

do Panów Wojewodów i Pana Delegata Rządu w Wilnie.

OKÓLNIK № 116 P.

Instrukcja do Rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu z dnia 19 grudnia 1922 r. o karach w drodze administracyjnej za przekroczenie przepisów o obowiązku zatrudniania ciężko poszkodowanych inwalidów wojennych (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 115 poz. 1047).

W związku z okólnikiem swym z dn. 31.XII. 1921 r. Nr. 78 oraz dodatkiem do niego z dnia 26.V. rb. Nr. 2278/XII, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej podaje następujące zarządzenia:

1. Wydawanie orzeczeń karnych i egzekucja kar w przedmiocie powyższych przekroczeń należy do władz administracyjnych I-ej instancji (Starostów, Komisarzy Rządu, Magistratów miasta Lwowa i Krakowa). Od orzeczeń władz administracyjnych I-ej instancji (obecnie aż do wydania nowych przepisów) obwiniony może odwołać się do władzy administracyjnej II-ej instancji, a następnie od orzeczenia tej władzy do sądu okręgowego, który sprawę ostatecznie rozstrzyga. Podległym władzom administracyjnym I-ej instancji poleci P. Wojewoda, aby w powyższych sprawach jak najszybciej przeprowadzały postępowanie karno-administracyjne i wydawały orzeczenia i aby o wydanych orzeczeniach zawiadamiały P. U. P. P. Zarazem Pan Wojewoda wyda zarządzenie:

a) aby inspektorowie starostw podczas lustracji zwracali specjalną uwagę na tempo, w jakiem te sprawy są załatwiane oraz na to, jakie kary się wymierza, czy zgodnie z wnioskiem P. U. P. P. a jeśli nie,—z jakich przyczyn;

b) uczyni starostów osobiście odpowiedzialnymi za szybkość załatwiania tych spraw;

c) nałoży na starostów obowiązek zaznaczania w wykazach zaległości, niezałatwionych spraw karnych z ustawy inwalidzkiej. Również zwróci Pan Wojewoda uwagę na to, aby sprawy te w Urzędzie Wojewódzkim były szybko załatwiane.

2. Skoro dojdzie do Wiadomości P. U. P. P., że pracodawca dopuścił się przekroczenia wyżej wymienionego art. 55-a, prześle P. U. P. P. władzy administracyjnej I-ej instancji wniosek o wdrożenie przeciw obwinionemu postępowania karno-admin. i ukarania grzywną lub aresztem po myśli art. 15 ustawy z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 67 poz. 608). Do wniosku należy dołączyć lub wskazać w nim wszystkie dowody, które stwierdzają winę pracodawcy. We wniosku swym może P. U. P. P. zaproponować władzy administracyjnej I-ej instancji wysokość kary, jednakże propozycja ta dla władzy wymierzającej karę nie jest wiążąca. P. U. P. P. może również we wniosku swym prosić, aby przedstawiciel Urzędu był na rozprawę karno-administracyjną wezwany w charakterze rzeczoznawcy, celem udzielenia dodatkowych wyjaśnień.

3. O wykonaniu orzeczenia władza administracyina I-ej instancji zawiadamiać będzie P. U. P. P.

4. Odpis wniosku wzmiakonwanego w. p. 2 wraz z odpisami załączników P. U. P. P. przesyła jednocześnie do wiadomości Urzędu Wojewódzkiego (Wydz. Pracy i Op. Społ. którego P. U. P. P. zawiadamia ze swej strony o ewentualnem przekazaniu sprawy do II-ej instancji.

5. Po wyznaczeniu przez władze administracyjne I-ej instancji kary na skutek wniosku P. U. P. P., ten ostatni może po stwierdzeniu, że pracodawca nadal uchyla się od świadczeń, przewidzianych w art. 55-a zgłosić nowy wniosek z propozycją dalszych i większych kar. Zgłoszenie przez podlegającego karze pracodawcę rekursu w drodze przewidzianej w art. 55-a, nie uchyla możności ponownego karania tego pracodawcy za nowe uchylanie się od obowiązków, albo za niestosowanie się do dawniejszych, jednak powtórzonych na nowo słusznych wymagań P. U. P. P.

6. O skierowanych do starostw wnioskach i o karach, jakie na skutek wniosków zostały nałożone, należy powiadomić M. P. i O. S. w miesięcznych sprawozdaniach (patrz okólnik Nr. 105 P. strona 6-ta dodatek 1-szy p. e.)

7. Wobec wydania niniejszych przepisów w okólniku Nr. 78 z dnia 31.XII.1921 r. należy skreślić uwagi do § 5-go (ustęp ostatni).

Za Ministra:

(—) *Gust Simon.*

Podsekretarz Stanu.

OGŁOSZENIA.

Komornik do spraw spadkowych przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Zdzisław Krotki, zamieszkały w Warszawie, przy ul. Ceglanej 9, na zasadzie 1030 art. Post. cywiln. ogłasza, że w dniu 15 października 1923 r. od godz. 10 zrana w domu № 1 przy ul. Rynkowej odbędzie się sprzedaż przez licytację ruchomości pozostałych po zmarłej Złacie Wolman składających się z mebli, pościeli i garderoby ocenionych na 2.365.600 mk.

Spis rzeczy i ich szacunek przejrzane być mogą w dzień licytacji.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Jan Sankowski, zamieszkały przy ulicy Chmielnej № 64 w Warszawie ogłasza, że w drodze działów w dniu 18 października 1923 roku, od godziny 10 rano, odbędzie się w gmachu Sądu Okręgowego w Warszawie przy ulicy Miodowej № 15, publiczna sprzedaż przez licytację nieruchomości, należącej do Władysława-Ignacego, Zbigniewa i Marji Epsteinów znajdującej się w Warszawie przy ulicy Towarowej róg Grzybowskiej pod № policyjnym № 54 i hipotecznym 5593 składającej się z placu przestrzeni 182 $\frac{877}{1000}$ sążni kwadratowych, z trzypiętrowym frontowym domem od ulicy Towarowej i Grzybowskiej, z 4 piętrową oficyną murowanemi i innych przynależności szczegółowo wskazanych w opisie.

Powyższa nieruchomość nie jest w zastawie, ma urządzoną księgę hipoteczną w wydziale hipotecznym miejskim przy Warszawskim Sądzie Okręgowym, obciążona hipotecznymi długami na ogólną sumę 71.900 rubli czyli 155.304 Mk. i podlega sprzedaży w całkowitym komplecie podług wskazanego wyżej opisu z dnia 19 września 1923 roku.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 1,876,040,000 Mk.

Życzący przyjąć udział w licytacji obowiązany złożyć kaucji 187,604,000 marek.

Warunki licytacyjne i dokumenty odnoszące się sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji wydziału I cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie.

Komornik do spraw spadkowych przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Zdzisław Krotki, zamieszkały w Warszawie, przy ulicy Ceglanej 9, na zasadzie 1030 art. Post. cywiln. ogłasza, że w dniu 22 października 1923 r. od godz. 10 zrana w domu № 44 przy ul. Miłej odbędzie się sprzedaż przez licytację ruchomości pozostałych po zmarłej Ruchli Sznajder składających się z mebli, pościeli i garderoby ocenionych na 7.437.800 marek.

Spis rzeczy i ich szacunek przejrzane być mogą w dzień licytacji.

Komornik do spraw spadkowych przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Zdzisław Krotki zamieszkały przy ulicy Ceglanej 9, na zasadzie 1030 art. Post. cywiln. ogłasza, że w dniu 18 października 1923 r. od godz. 10 zrana w domu № 11 przy ulicy Jana Kazimierza na Woli odbędzie się sprzedaż przez licytację ruchomości pozostałych po zmarłej Urszuli Walczewskiej składających się z mebli; garderoby i bielizny ocenionych na 779.600 marek.

Spis rzeczy i ich szacunek przejrzaen być mogą w dzień licytacji.

KONKURS.

Niniejszem rozpisuje konkurs na posadę lustratora weterynaryjnego przy Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie z uposażenia VII stopnia służbowego.

Posada powyższa nadana być może kandydatowi przebywającemu przynajmniej od lat 5 w państwowej służbie weterynaryjnej.

Prośby o nadanie rzeczonej posady winni kandydaci wnosić w drodze służbowej do Prezydjum Województwa w Stanisławowie do końca listopada 1923 r.

Wojewoda:
Jurystowski.

Drukarnia Artystyczna p. f. „LECH", Warszawa Mokotowska 8. Tel. 403-66.